

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce **kpt. Bc. F. O.**, zastoupeného Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Plzeň, Perlová 14, proti žalovanému **řediteli Policie ČR, správy Západočeského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2005, č. j. 76/2005, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 2. 2007, č. j. 17 Ca 13/2005 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil dle § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), rozhodnutí ředitele Policie ČR městského ředitelství Plzeň (dále jen „městský ředitel“) ve výroku o trestu, tak, že žalobci uložil dle § 33 písm. b) zákona o služebním poměru kázeňský trest snížení funkčního platu o 10 % na dobu tří měsíců namísto snížení funkčního platu o 15 %. V ostatním žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí městského ředitele jako služebního funkcionáře prvního stupně potvrdil.

Městský ředitel svým rozhodnutím ze dne 24. 2. 2005, č. 15/2005, uznal žalobce vinným ze spáchání jednání majícího znaky přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Tohoto jednání

se měl žalobce dopustit tím, že dne 1. 10. 2004 při exkurzi pracovníků Policie České republiky městského ředitelství Plzeň v Pivovaru P. p., a. s. (dále jen „pivovar“), ve sklepních prostorách pivovaru odcizil zapůjčený skleněný pohárek se znakem pivovaru o obsahu 0,3 l, a ukryl jej pod oděv, čímž pivovaru způsobil škodu ve výši 40 Kč.

Uvedené rozhodnutí městský ředitel vydal po té, kdy žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2004, č. 325/2004, zrušil jeho původní rozhodnutí o přestupku žalobce ze dne 4. 10. 2004, č. 202/2004, věc vrátil městskému řediteli k dalšímu řízení. Důvodem zrušení bylo, že městský ředitel rozhodl toliko na základě zápisu z mimořádné porady městského ředitelství Policie ČR v Plzni ze dne 4. 10. 2004, čímž nedodržel postup stanovený § 35 odst. 1 zákona o služebním poměru a nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci.

Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u krajského soudu a domáhal se zrušení rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů. Předestřel popis svého sporného jednání a tvrdil, že se nedopustil žádného jednání, které by alespoň v náznaku naplňovalo skutkovou podstatu přestupku. Dále napadl především postup služebních funkcionářů v řízení. Trval na námitce podjatosti městského ředitele, kterou vznesl v průběhu správního řízení, a namítl, že městský ředitel se s touto námitkou dostatečně nevypořádal. Dále poukazoval na způsob, jakým byly shromážděny podklady pro rozhodnutí městského ředitele, když svědectví ostatních účastníků exkurze v pivovaru, tedy dalších pracovníků městského ředitelství Policie ČR, byla pořizována formou úředních záznamů, přičemž tyto osoby byly předem seznámeny s procesními podáními žalobce. Tyto úřední záznamy pak byly postupně v závislosti na podáních žalobce doplňovány, a to „podle předem dané šablony“. V tom žalobce spatřoval porušení pravidel spravedlivého procesu. Z tohoto důvodu označil rozhodnutí funkcionářů obou stupňů za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalobce rovněž namítal, že kázeňský trest mu nebyl uložen ve lhůtě 60 dnů dle § 36 odst. 1 zákona o služebním poměru, a dovolával se aplikace uvedeného ustanovení na daný případ. Vzhledem k uvedeným důvodům se žalobce domníval, že (blíže neuvedený) služební funkcionář se nezabýval svědomitě a odpovědně všemi jeho argumenty a v odůvodnění rozhodnutí se s nimi nevypořádal.

Krajský soud shora označeným rozsudkem, v němž velmi obsáhle a místy ne zcela přehledně reprodukoval obsah správního spisu a podání stran, zrušil rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů. Dospěl k závěru, že řízení předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí trpělo takovými vadami, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, přičemž tyto vady odvolací orgán v řízení o odvolání nenapravil. K takovým vadám pak přihlédl dle § 76 odst. 1 s. ř. s. z úřední povinnosti, přičemž některé z těchto vad namítal i sám žalobce.

Na základě ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru krajský soud dovodil, že v řízení bylo nutno postupovat podle zákona o přestupcích, protože v tomto případě služební funkcionář rozhodoval o tom, zda jednání žalobce má znaky přestupku potřebné k určení viny. Zákon o přestupcích pak v § 51 zakládá subsidiární použitelnost správního řádu, tedy v dané době účinného zákona č. 71/1976 Sb., (dále jen „správní řád“). Prvostupňový orgán se však neřídil ustanoveními správního řádu upravujícími pořizování protokolu o ústním jednání, provádění výslechu svědků či vznesení námítky podjatosti pracovníků správních orgánů. Protokoly vyhotovené ve správním řízení neměly náležitosti stanovené § 22 správního řádu, z úředních záznamů provedených ve správním řízení nebylo patrné, kdo, kde a kdy řízení prováděl, jaký byl předmět řízení, které osoby se ho účastnily, jak řízení probíhalo, jaké návrhy byly podány, případně kdo byla vyslýchaná osoba.

Přitom se mělo jednat o svědecké výpovědi, nicméně svědci nebyly náležitě poučeni a nebyly dodrženy základní pravidla postupu při výslechu svědka. Takové výpovědi jsou dle soudu jako důkaz nepoužitelné. Pracovníci pivovaru přitom nebyli „vyslechnuti ani formou úředního záznamu“, byli pouze „vytěženi“ policií, o čemž byl učiněn pouze „zápis“, který je z hlediska důkazní hodnoty bezcenný. Konečně krajský soud konstatoval, že orgány obou stupňů pochybily, když po té, co žalobce vznesl námitku podjatosti orgánu prvního stupně, nepostupovaly podle § 9, 11 a 12 správního řádu.

Krajský soud rovněž žalovanému správnímu orgánu uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4150 Kč.

Rozsudek krajského soudu žalovaný v celém rozsahu napadl včas podanou kasační stížností. Domáhá se jeho zrušení a vrácení věci zpět krajskému soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Dle žalovaného se nejedná o řízení o přestupcích, jak dovozuje krajský soud, ale o zvláštní druh řízení – kázeňské řízení o takovém jednání příslušníka policie, které má znaky přestupku, vedené dle zákona o služebním poměru. Výklad § 51 zákona o přestupcích, jak jej provedl krajský soud je nepřipustně extenzivní, protože toto ustanovení připouští aplikaci správního řádu, pouze pokud zákon nestanoví jinak. Aplikace správního řádu, a tedy i ustanovení, o která krajský soud své rozhodnutí opřel, je tedy vyloučena. Pokud by byl názor krajského soudu správný, postrádala by úprava v zákoně o služebním poměru svůj smysl.

Žalovaný poukazuje na to, že zákon o služebním poměru v § 122 až § 131 upravuje řízení ve věcech služebního poměru. Ustanovení § 130 odst. 1 zákona pak stanoví, že k dokazování je možno použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Podle odst. 2 citovaného ustanovení je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutečného stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníků řízení a svědků, znalecké posudky, zprávy, vyjádření a potvrzení orgánů a organizací, listiny, věci a ohledání. Z toho dle žalovaného vyplývá, že za důkaz je možné použít i úřední záznamy. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozpor právního názoru krajského soudu s jeho dosavadní judikaturou, podle níž jsou jako „výpovědi a vyjádření účastníků“ dostatečné taktéž úřední záznamy. Dále zdůraznil, že veškeré důkazy, o které se rozhodnutí opírá, byly získány v souladu se zákonem o služebním poměru a „tyto výpovědi“ tedy nemohou být z procesního hlediska neúčinné. Skutkový stav byl dle žalovaného v řízení náležitě zjištěn a objasněn, navíc žalobce se k odcizení pohárku doznal.

Žalovaný rovněž zpochybnil posouzení otázky vznesení námitky podjatosti. Ustanovení správního řádu nelze na daný případ aplikovat, protože se na něj vztahuje zákon o služebním poměru, přičemž v ozbrojených sborech platí princip nedílné velitelské pravomoci. Řádné vyšetření skutku a legitimnost rozhodnutí je zaručena dvoustupňovostí tohoto řízení. Odkázal na ustanovení § 2 písm. a) správního řádu, podle něhož se ustanovení správního řádu nevztahují na postup, v němž správní orgány rozhodují o právních poměrech organizací, pracovníků nebo funkcionářů, jestliže tyto poměry souvisejí s jejich podřízeností orgánu, který o věci rozhoduje.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a stručně zopakoval své výhrady k procesnímu postupu správních orgánů obou stupňů. Zdůraznil, že se výše uvedeného přestupku nedopustil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a shledal ji nedůvodnou.

V první řadě se musel zabývat otázkou, zda byl v předmětném správním řízení aplikovatelný správní řád. Ustanovení § 32 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoví, že jako kázeňský přestupek se vyřizuje též jednání policisty, které má znaky přestupku, pokud to stanoví zvláštní předpis. Tím pak je zákon o přestupcích, který v § 10 odst. 1 písm. a) stanoví, že jednání, které má znaky přestupku a jehož se dopustil příslušník Policie České republiky, se projedná podle zvláštního právního předpisu, přičemž poznámka pod čarou pak odkazuje mimo jiné na zákon o služebním poměru. Odhlédnuto od nezdařilého legislativně technického vymezení, dle něhož se uvedené zákony vzájemně označují za *zvláštní*, je zřejmé, že při projednávání přestupků příslušníků policie je třeba primárně postupovat dle zákona o služebním poměru, zejména pak podle jeho ustanovení o služební kázi (§ 28 až § 39) a ustanovení o řízení (§ 122 až § 138).

Z povahy věci je však zřejmé, že řízení o přestupcích může mít oproti řízení o kázeňských přestupcích jistá specifika. Proto § 39 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví, že při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního předpisu, tedy zákona o přestupcích, jde-li o rozhodování, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny, rozhodování o propadnutí věci, zákazu činnosti a upuštění od výkonu jeho zbytku, ukládání ochranného opatření zabránění věci, posuzování, zda byla zmeškána lhůta k podání podnětu, určování osoby blízké, společné řízení, odložení věci a zastavení řízení. Při řízení o přestupcích příslušníků policie se tedy použijí pouze ta ustanovení zákona o přestupcích, na něž výslovně odkazuje § 39 odst. 1 zákona o služebním poměru. Výkladové problémy by mohla vzbuzovat skutečnost, že uvedené ustanovení neodkazuje na čísla paragrafů zákona o přestupcích, ale na určité instituty zákona o přestupcích, k nimž je třeba jejich konkrétní zakotvení v zákoně o přestupcích za pomoci výkladových postupů „dohledat“.

Pokud krajský soud dovodil aplikaci správního řádu dle § 51 zákona o přestupcích na uvedené řízení z toho, že zákon o služebním poměru odkazuje na zákon o přestupcích pokud jde o *rozhodování, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny*, dopustil se nepřesného a rozšiřujícího výkladu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o služebním poměru. Rozhodování o tom, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny, nelze ztotožňovat s řízením o přestupku jako takovým. Pod tento pojem lze zahrnout „pouze“ posuzování, zda jednání policisty naplňuje znaky přestupku dle § 2, 3 a 4 zákona o přestupcích a skutkovou podstatu vymezenou ve zvláštní části zákona o přestupcích, nikoli však postup správního orgánu v průběhu celého řízení. Podobně ani další dílčí instituty zákona o přestupcích, na něž odkazuje ustanovení § 39 odst. 1 zákona o služebním poměru, nelze s řízením o přestupcích ztotožnit.

Krajský soud nicméně opomenul, že vyloučení použití správního řádu v řízení ve věcech služebního poměru vyplývá z ustanovení § 2 (starého) správního řádu. Podle písmena a) tohoto ustanovení se ustanovení správního řádu nevztahují na postup, v němž správní orgány rozhodují o právních poměrech organizací, pracovníků nebo funkcionářů, jestliže tyto poměry souvisí s jejich podřízeností orgánu, který o věci rozhoduje, nebo na postup, v němž správní orgány rozhodují o právních poměrech organizací při řízení jejich hospodářské činnosti (obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 8 As 46/2005 - 68).

Lze tedy uzavřít, že řízení, které správní orgány v daném případě vedly, bylo upraveno v zákoně o služebním poměru a v omezené míře v zákoně o přestupcích.

Nicméně i z výše uvedeného, zejména pak ze závěrů krajského soudu, je zřejmé, že úprava řízení v zákoně o služebním poměru, i při možnosti aplikace dílčích institutů zákona o přestupcích, je v mnoha ohledech neúplná. Pokud jde o dokazování, tak kromě výčtu důkazních prostředků neobsahuje zákon o služebním poměru žádné ustanovení o způsobu provádění ani těch nejobvyklejších důkazních prostředků. I takto kusou právní úpravu je třeba vykládat a aplikovat ústavně konformním způsobem, tedy tak, aby bylo zachováno právo žalobce na soudní a *jinou* právní ochranu dle čl. 38 odst. 2 (k aplikaci čl. 38 odst. 2 na řízení o přestupcích srov. nálezy Ústavního soudu II. ÚS 788/02).

Z tohoto požadavku pak vyplývá, že při provádění důkazů je třeba analogicky aplikovat právní úpravu dokazování zakotvenou v obecném procesním předpisu; použití analogie v oboru správního řízení za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení připustil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/04, i dnes již klasická judikatura (srov. Boh. F 7048/34 a Boh. F 805/43).

Rovněž je třeba zvážit možnost přiměřeného použití hlavních obecných zásad správního řízení; ty totiž nepředstavují pouhou právně nezávaznou deklaraci určitých procesních pravidel nezávisle na tom, zda je konkrétní správní řízení podřízeno správnímu řádu výlučně nebo subsidiárně, či zda se na ně správní řád nevztahuje. Mezi taková obecná pravidla správního řízení náleží – mezi jinými – povinnost správních orgánů postupovat v řízení v úzké součinnosti s účastníky řízení, jakož i jejich povinnost poskytovat fyzickým a právnickým osobám příležitost, aby mohly svá práva a zájmy účinně hájit (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 12/99).

Ze správního spisu a z vyjádření účastníků řízení vyplývá, že základním důkazem měly být výpovědi svědků – účastníků exkurse v pivovaru, opakovně zachycené formou tzv. úředních záznamů. Po formální stránce tyto úřední záznamy obsahují toliko označení „Policie České republiky, Městské ředitelství Plzeň“, datum, označení, že jde o úřední záznam, vlastní text, na jehož konci je jménem a hodností uveden autor textu s připojeným podpisem. V textu některých úředních záznamů zcela chybí jakýkoli údaj o důvodu či účelu sepsání úředního záznamu, z jiných záznamů vyplývá, že jejich autoři byly vyzváni nebo požádáni služebním funkcionářem prvního stupně k vyjádření k událostem při exkursi v pivovaru, v některých z nich pak byly specifikovány i konkrétní otázky, k jejichž zodpovězení služební funkcionář vyzval. Nicméně ze všech úředních záznamů je zcela zřejmé, že nešlo o výsledky svědků provedené za současné přítomnosti vyslyšajícího a svědka, kdy je svědek nejprve vyzván k souvislému vyličení okolností, a po té jsou mu kladeny jednotlivé otázky. Dále je z uvedených úředních záznamů zřejmé, že při pořizování těchto úředních záznamů nemohl být žalobce přítomen, resp. že mu jejich pořizování nebylo předem nijak oznámeno. Kromě toho, v úředním záznamu datovaném dne 14. 10. 2004 mjr. J. I. výslovně odkazuje na odvolání žalobce proti rozhodnutí služebnímu funkcionáře, což vskutku svědčí námitce žalobce, že „svědci“ zřejmě byli o procesních podáních žalobce a jejich obsahu předem informováni.

Ke způsobu provádění těchto důkazů žalovaný ve vyjádření k žalobě a v kasační stížnosti uvedl, že takový postup je zcela v souladu s § 130 odst. 1 zákona o služebním

poměru, podle něhož je možné použít vše, čím je možné objasnit skutečný stav věci, a tedy i úřední záznamy.

S tímto názorem však nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit.

V první řadě je třeba respektovat požadavek, aby forma důkazního prostředku odpovídala jeho obsahu. Účastníci exkurse byli bez pochyby svědky události, k níž v pivovaru došlo, když byli této události osobně přítomni a svými smysly ji vnímali. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista obviněný z přestupku tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí.

Žalovaný též poukazuje, že ustanovení § 130 odst. 2 zákona o služebním poměru výslovně zmiňuje, že důkazem jsou zejména *výpovědi a vyjádření účastníků řízení a svědků*. Toto ustanovení však zjevně trpí legislativně technickými nedostatky, když dohromady směšuje svědecké výpovědi a vyjádření účastníků; svědek nemůže poskytnout mimo svědeckou výpověď jiné vyjádření, naopak účastník řízení může poskytovat správnímu orgánu svá vyjádření a může též být vyslechnut jako svědek.

Dále, jak je již shora uvedeno, důkazy svědeckými výpověďmi měly být prováděny analogicky dle ustanovení správního řádu a s přihlédnutím k hlavním obecným zásadám správního řízení. Žalobce tedy měl být o provádění svědeckých výpovědí předem informován a měla mu být umožněna účast na nich a zajištěno právo klást svědkům otázky. Samotný výsledek pak měl probíhat způsobem, jak jej už v napadeném rozsudku popsala krajský soud.

Je zřejmé, že těmto požadavkům správní orgány v řízení nedostály.

Jestliže pak žalobce v žalobě rovněž namítal, že ve věci v prvním stupni rozhodoval podjatý služební funkcionář, přičemž s námitkou podjatosti se řádně nevypořádal, je třeba s ohledem na přiměřenou aplikaci základních zásad správního řízení dovodit, že i v tomto směru bylo řízení stíženo vadami, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Jednou ze základních zásad je také zásada nestrannosti rozhodujícího správního orgánu. Správní orgány obou stupňů se měly námitkou podjatosti blíže zabývat, a to tím spíše, že zákon o služebním poměru neupravuje postup služebního funkcionáře pro případ vznesení námítky podjatosti. Ve skutečnosti však služební funkcionář prvního stupně odmítl námitku podjatosti jako obstrukční a služební funkcionář druhého stupně pouze zhodnotil, že služební funkcionář prvního stupně nebyl podjatý, protože správně aplikoval zásadu volného hodnocení důkazů.

Nejvyšší správní soud se též pro úplnost zabýval otázkou, zda v případě žalobce nebyla překročena prekluzivní lhůta pro uložení kázeňského trestu, protože k marnému uplynutí prekluzivní lhůty přihlíží soud z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS). Žalobce se domníval, že subjektivní prekluzivní lhůtu 60 dnů upravenou v ustanovení § 36 odst. 1 zákona o služebním poměru pro ukládání trestů za kázeňské přestupky je třeba aplikovat i na ukládání trestů za jednání, které má znaky přestupku.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v § 36 odst. 2 zákona o služebním poměru je stanovena objektivní prekluzivní lhůta jednoho roku pro ukládání trestů za přestupky policistů. Toto ustanovení jednak reprodukuje § 20 zákona o přestupcích pro účely rozhodování o přestupcích policistů, a jednak představuje zvláštní úpravu prekluzivních lhůt pro ukládání trestů za jednání, které má znaky přestupku, oproti úpravě prekluzivních lhůt pro kázeňské přestupky. Tomuto výkladu svědčí i skutečnost, že odst. 1 citovaného ustanovení obsahuje zcela shodnou úpravu objektivní prekluzivní lhůty pro kázeňské přestupky; ustanovení odst. 2 by tedy bylo zcela nadbytečné, pokud by ve skutečnosti nepředstavovalo komplexní zvláštní úpravu prekluzivních lhůt pro přestupky policistů. Kromě toho by aplikace subjektivní prekluzivní lhůty u přestupků policistů vedla k nijak zjevně ospravedlnitelnému zvýhodnění určité skupiny osob, když obecná úprava v § 20 zákona o přestupcích žádnou subjektivní lhůtu nestanoví.

Závěrem Nejvyšší správní soud musí upozornit, že krajský soud označil v záhlaví svého rozsudku jako žalovaný správní orgán jmenovitě plk. JUDr. A. M., který vykonával funkci ředitele Policie ČR, správy Západočeského kraje, a to tak, že na prvním místě uvedl jeho jméno a za něj jeho funkci. Ve věcech služebního poměru je sice žalovaným služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a nikoli organizační jednotka policie, jejíž je tento funkcionář součástí, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61, publikovaný pod č. 1014/2007 Sb. NSS), nicméně žalovaným správním orgánem nemůže být konkrétní fyzická osoba vykovávající určitou funkci ve veřejné správě. To by ve svém důsledku mohlo vést k absurdnímu závěru, že by tato osoba byla žalovaným orgánem i po té, kdy by svou funkci vykonávat přestala. Nesprávné označení žalovaného však v tomto případě nebylo vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí a pro kterou by měl zdejší soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušit. Ze soudního spisu je patrné, že krajský soud během řízení jednal s výše jmenovaným jako s žalovaným orgánem a přijímal vyjádření žalovaného zpracovaná pověřenými pracovníky Policie ČR Správy Západočeského kraje.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že přestože dílčí závěry rozsudku, jímž krajský soud zrušil rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů nebyly zcela přesné, výsledné konstatování, že správní řízení bylo stíženo takovými procesními vadami, které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci, byl správný. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Pro úplnost pak jen připomíná, že samotnou otázkou, zda se žalobce přestupku dopustil, se správní soudy nemohly zabývat.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch a proto má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; zdejšímu soudu však sdělil, že náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepožaduje. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu